

„En række større kommuner, i særdeleshed Københavns kommune, har efterhånden erhvervet et ikke ubetydeligt antal beboelses- og erhvervsjendomme. Som et naturligt led i disse ejendommers normale drift vil der kunne foregå udlejning af lokaler til beværtningsbrug.

Det forekommer mindre rimeligt, om de lokale bevillingsmyndigheder i sådanne tilfælde skulle afstå deres beføjelser til overbevillingsnævnet.

Hvor derimod den pågældende ejendom udelukkende eller overvejende er indrettet til beværtningsbrug, findes det hensigtsmæssigt at opretholde den efter den hidtidige lov gældende praksis og lade bevillingsmyndigheden tilkomme overbevillingsnævnet.

Findes det i øvrigt, at det omhandlede ejerforhold vil kunne give anledning til interessekonflikter, vil sagen kunne henskydes til overbevillingsnævnet.

De hensyn, der tilsiger en begrænsning af overbevillingsnævnets bevillingsmyndighed vedrørende kommunaltejede ejendomme, gør sig ikke gældende, når staten ejer den pågældende ejendom, i hvilket tilfælde den lokale bevillingsmyndighed næppe bør have indflydelse på spørgsmålet om bevillingsudstedelse.“

Ændringsforslaget til § 24, stk. 1, stilledes, fordi udvalget anså det for betænkeligt at slette den hidtidige tilsvarende bestemmelse. Udvalget var opmærksom på, at der for de heromhandlede *pensionatsvirksomheder* var et særligt afgiftsspørgsmål, men mente, at løsningen af dette burde overlades til det særlige udvalg, der var nedsat af folketinget til behandling af lovforslaget om ændringer i lov om afgift af spiritus, vin og øl.

Om ændringsforslaget til § 32, stk. 2, hedder det:

„Udvalget har fundet, at forslaget absolutte regel om bevillingshavernes medansvar for sine medhjælperes overtrædelser i visse tilfælde vil kunne føre til urimelige resultater. Ændringsforslaget tilsiger at fritage bevillingshaveren for dette medansvar, hvis han kan godtgøre, såvel at han stedse på fyldestgørende måde har påset overholdelsen af forskrifterne, som at det ikke har været ham muligt at hindre den skete overtrædelse.“

Ændringsforslagene til § 40 og § 39, stk. 1 og 9, var begrundet i, at de i beværterlovene siden 1912 indeholdte regler om ekspropriation aldrig havde været bragt i anvendelse.

Venstre og konservative stillede sammen ændringsforslag til §§ 8 og 26 og motiverede modstanden mod § 8, stk. 1, 2. punktum, således:

„Mindretallet kan ikke tiltræde de foreslåede nye bestemmelser om udvidet adgang for beværtere til at have mere end ét fast forretningssted i samme kommune og mener det i øvrigt uheldigt og urimeligt, at både meddelelse af tilladelse og eventuel tilbagekaldelse